

02 **διεθνή**

Ανάσα για τον Τραμπ η «αθώωσή» του

του **Ερρίκου Φινάλη**

Επιβεβαιώθηκαν οι εκτιμήσεις ότι ο Τραμπ θα απαλλαγεί από τις κατηγορίες που του προσήψαν οι Δημοκρατικοί στη Βουλή των Αντιπροσώπων, όπου πλειοψηφούν οριακά: η Γερουσία, όργανο με ρεπουμπλικανική πλειοψηφία και αρμόδιο να εξετάζει ως «ειδικό δικαστήριο» τέτοιες υποθέσεις που του παραπέμπει η Βουλή, απέρριψε ως αβάσιμες τις κατηγορίες για κατάχρηση εξουσίας και παρακώλυση της λειτουργίας του Κογκρέσου (του ανώτατου δηλαδή νομοθετικού σώματος των ΗΠΑ, που συγκροτείται από τη Βουλή και τη Γερουσία). Έτσι το όνειρο των Δημοκρατικών για καθαίρεση του Αμερικανού προέδρου εξαυλώθηκε με οδυνηρό γι' αυτούς τρόπο, αν και τις τελευταίες εβδομάδες διάφοροι πολέμιοι του Τραμπ έλπιζαν ότι θα κερδηθούν οι 3-4 Ρεπουμπλικάνοι γερουσιαστές που ήταν απαραίτητοι για να αλλάξει ο συσχετισμός. Τελικά, μόνο ο Μιτ Ρόμνεϊ υποστήριξε την κατηγορία περί κατάχρησης εξουσίας – η οποία βασιζόταν στον εκβιασμό που κατηγορούνταν ότι άσκησε ο Τραμπ στον Ουκρανό πρόεδρο Ζελένσκι, απειλώντας τον με αναστολή της αμερικανικής βοήθειας σε περίπτωση που δεν ερευνούσε τις παράνομες επιχειρηματικές δραστηριότητες του γιου του Τζο Μπάιντεν (ενός από τους επικρατέστερους Δημοκρατικούς προεδρικούς υποψηφίους) στο Κίεβο. Η πορεία προς την απαλλαγή του Τραμπ είχε ήδη διαφανεί από το γεγονός ότι η ρεπουμπλικανική πλειοψηφία στη Γερουσία απέρριψε όλα τα αιτήματα των Δημοκρατικών για κλήση κρίσιμων μαρτύρων που αναμενόταν να ενισχύσουν το κατηγορητήριο. Και οι διαρροές περιορίστηκαν στον Ρόμνεϊ... Από την πλευρά του ο Τραμπ πανηγύρισε την απόφαση που τον δικαιώνει με τον αγαπημένο του τρόπο, δηλαδή με τιτιβίσματα στο twitter: στο πρώτο προέβλεπε

Αλλά ο εμφύλιος συνεχίζεται στο φόντο της γεωπολιτικής φθοράς των ΗΠΑ

Η παραπομπή του Αμερικανού προέδρου δείχνει το βάθος του χάσματος μεταξύ των δύο αντιμαχόμενων παρατάξεων της αμερικανικής άρχουσας τάξης και των αντίθετων πολιτικών που καθεμιά προτείνει σαν τρόπο ανάκτησης της αμερικανικής ηγεμονίας και ισχύος

ότι θα εκλέγεται πρόεδρος όσο ζει, και ότι ο τραμπισμός(!) θα επιζήσει και μετά τον ίδιο, και στο δεύτερο εξαπέλυσε προσβολές και απειλές κατά του αποστάτη Ρόμνεϊ. Προχθές Πέμπτη, μία ημέρα μετά την απαλλαγή του, παραβρέθηκε σε ένα «εθνικό πρωινό προσευχής» στην Ουάσιγκτον, όπου το κλίμα που επικράτησε δεν ήταν διόλου... χριστιανικό: «προσευχόμενος» από βήματος, ο Αμερικανός πρόεδρος αποκάλεσε άτιμους και διεφθαρμένους όσους τον κατηγορήσαν, κοιτώντας προς την πρόεδρο της Βουλής Νάνσι Πελόζι – που κι αυτή του είχε δώσει τις... ευχές της μετά την αποτυχία των Δημοκρατικών στη Γερουσία, αποκαλώντας τον «απειλή για τη δημοκρατία». Ήδη την Τρίτη, αντιδρώντας στην άρνηση του Τραμπ να της δώσει το χέρι του πριν αρχίσει την ετήσια ομιλία του για την «κατάσταση του Έθνους», η Πελόζι έσκισε επιδεικτικά, ενώπιον των τηλεοπτικών καμερών, το κείμενο της ομιλίας.

Μέτρια η επίδραση της δίκης στο προεκλογικό κλίμα

Από την άλλη, αυτή καθαυτή η παραπομπή του Αμερικανού προέδρου με κατηγορίες που, αν εγκρίνονταν, θα οδηγού-

σαν στην καθαίρεσή του (για τρίτη φορά στους δυόμισι σχεδόν αιώνες που υπάρχουν οι ΗΠΑ) δείχνει το βάθος του χάσματος μεταξύ των δύο αντιμαχόμενων παρατάξεων της αμερικανικής άρχουσας τάξης και των αντίθετων πολιτικών που καθεμιά προτείνει σαν τρόπο ανάκτησης της αμερικανικής ηγεμονίας και ισχύος. Ο ιδιότυπος αυτός εμφύλιος δεν κοπάζει ούτε στιγμή, παρόλο που γίνεται όλο και πιο εμφανές στη διεθνή αρένα το διαρκές αδυνάτισμα της πάλαι ποτέ αμερικανικής μονοκρατορίας. Ακόμη και η στιγμιαία εισπήδηση του Ρεπουμπλικανού Ρόμνεϊ στο στρατόπεδο των κατηγορών του Τραμπ, αν και ανεπαρκής για την ευόδωση των σχεδίων των Δημοκρατικών, δείχνει την

οξύτητα της αντιπαράθεσης και το πώς αυτή διαπερνά ακόμη και τμήματα του ρεπουμπλικανικού κατεστημένου (ήταν η πρώτη φορά που γερουσιαστής της προεδρικής παράταξης υπερψήφισε κατηγορίες εναντίον Αμερικανού προέδρου). Την ίδια στιγμή, η απαλλαγή του Τραμπ υπογραμμίζει τον ολοένα και μεγαλύτερο έλεγχο που ασκεί στο κόμμα του, όπου οι περισσότεροι επικριτές του παραμένουν πλέον σιωπηλοί, φοβούμενοι ότι η βάση τους θα τους τιμωρήσει στις κάλπες εάν στραφούν εναντίον του Αμερικανού προέδρου. Εν πάση περιπτώσει, το αποτέλεσμα ήταν «οι Δημοκρατικοί να απομείνουν με τις κριτικές τους, και ο Τραμπ να κρατήσει την κυβέρνηση και την προεδρία»*. Μένει

βέβαια επηρεάζονται των δημοκρατικών χαινέ του α Μέχρι οι Αμ μεσοί επειδιεθν βαση παρα η απο κι αν ότι δε

Το αμερικανικό φθινόπωρο Οι εξελίξεις σε μια σειρά ανοικτά μέτωπα του πλανήτη υποδεικνύουν ένα διαρκές αδυνάτισμα της ισχύος και της επιρροής των ΗΠΑ, που κι αυτό είναι μέρος της γενικότερης φθοράς της Δύσης. Η Ουάσιγκτον, που μέχρι και τις αρχές του αιώνα επιδείκνυε την ικανότητά της να επιβάλει την πολιτική της και να «προασπίζει τα ζωτικά συμφέροντά της» και στην άλλη άκρη της γης, σήμερα εξαναγκάζεται σε «απεμπλοκές από αντιπαραγωγικά μέτωπα» και σε υποχρεωτικούς συμβιβασμούς με διεθνείς και περιφερειακές δυνάμεις που πρόσφατα ακόμη αντιμετώπιζε αλαζονικά. Χαρακτηριστική είναι η κατάσταση στη Μέση Ανατολή, όπου η αμερικανική πολιτική τελικά «πέτυχε» την εδραίωση της Ρωσίας ως δύναμης που έχει καθοριστικό λόγο για τις παραπέρα εξελίξεις, ενώ ταυτόχρονα αναδείχθηκαν περιφερειακές δυνάμεις με αναβαθμισμένη επιρροή,

και χάθηκε ο έλεγχος χωρών και περιοχών που σε μια προηγούμενη περίοδο είχαν περιέλθει βίαια υπό αμερικανική κατοχή. Εξίσου χαρακτηριστική είναι και η μέχρι στιγμής αδυναμία της Ουάσιγκτον να ξαναπειθαρχήσει την λατινοαμερικανική πίσω αυλή της, όπου οι όποιες επιτυχίες της ισοφαρίζονται από ανάλογες αποτυχίες – με πιο χτυπητό παράδειγμα τις μέχρι στιγμής ανεπιτυχείς απόπειρες ανατροπής του Μαδούρο στη Βενεζουέλα. Με δυο λόγια, σε μια σειρά περιφερειακές συγκρούσεις οι ΗΠΑ και γενικότερα η Δύση δεν καταφέρνουν πια να υλοποιήσουν τους στόχους τους ή, στην καλύτερη περίπτωση, αρκούνται σε συμβιβασμούς για να αποφύγουν τα χειρότερα. Η αποδρομή τους επιδεινώνεται από την αδυναμία των δυτικών αρχουσών τάξεων να βρουν ένα στοιχειωδώς κοινό βηματισμό ώστε να επιχειρήσουν να ανακόψουν την πολύπλευρη κρίση που διαπερνά το δυτικό

στρατόπεδο. Ακόμη χειρότερα, αυτή η αδυναμία έχει οδηγήσει σε μια ενδόρρηξη και αντιπαράθεση μεταξύ συστημικών πτερύγων της Δύσης, που στις ΗΠΑ παίρνει την ακραία μορφή ενός ιδιόμορφου εμφυλίου μεταξύ του μπλοκ του Τραμπ και των αντιπάλων του, ενώ στην Ευρώπη προκαλεί βαθιά ραγίσματα στην «ολοκλήρωση» της Ε.Ε. και βάζει ταφόπλακα στα οράματα για «αυτόνομο ρόλο». Βέβαια η γεωπολιτική φθορά των ΗΠΑ είναι ανισόμετρα, καθώς αυτές διατηρούν ένα οπλοστάσιο (και πιθανόν και ένα κατεστημένο) ικανό να τινάξει τον πλανήτη κυριολεκτικά στον αέρα. Το γεγονός αυτό επιτείνει τον κίνδυνο καταστροφικών συγκρούσεων, καθώς οι ελίτ δεν είναι διατεθειμένες να αποδεχθούν παθητικά τον γεωπολιτικό υποβιβασμό τους σε μία απλώς από τις βασικές δυνάμεις ενός υπό διαμόρφωση πολυπολικού κόσμου.

